

jeg kjender til Sagens ældre Hiſtorie, den oprindelige Lanke, da der tænkte paa, at der ſkulde gjøres Forſøg med, at Staten ſkulde komme de Smaa i Samfundet tilhjælp, at de jordløſe Huſe ikke ſkulde tages med, men derimod kun Huſe med Jord, ligesom det fra flere Sider og navnlig fra den ærede Ordførers Side med ſtor Siyrke her er gjort gjældende, at Forſlaget vilde have en national-økonomiſt Betydning, og at man gennem Dprettelſen af diſe Kreditforeninger ſærlig tænkte paa den forbedrede Dykning af Husmands-lodder, ſom derved vilde bevirkes. Alt dette har ingen Anvendelſe paa jordløſe Huſe. Jeg tror derfor, at det vilde være overordentlig heldigt for Interesſenterne i Foreningen og for Sagen ſelv, om man vendte tilbage til den oprindelige Lanke, nemlig den kun at lade Foreningen gjælde for de Foll, ſom vare i Beſiddelſe af Eiendom med Jordtilliggende. Da der imidlertid ved den foregaaende Afſtemning er forlaſtet to Vædringsforſlag, nemlig mine Forſlag under Nr. 1 og 2, der i Grunden ere ſtillede med ſærligt Henſyn til Vædringsforſlag under Nr. 6 og 7, og man jo derved har et temmelig tydeligt Fingerpeg om, hvorledes Reſultatet vil blive for diſe to Vædringsforſlag, ſkal jeg, efter nu at have givet mine Grunde for at have ſillet dem, tage dem tilbage.

Formanden: Vædringsforſlag under Nr. 6 og 7 ere tagne tilbage. Maa jeg ſpørge, om Nogen optager dem? (Ophold). Da Ingen optager dem, ere de ſaaledes bortfaldne.

Uſting: Naar jeg har tilladt mig at begjære Ordet, er det ikke, fordi jeg jo er fuldstændig enig med, hvad vor høitærede Ordfører har bemærket med Henſyn til Vædringsforſlaget under Nr. 1, men det er fordi de tre af de Medlemmer af Udvalget, der have ſillet Forſlaget, have en noget ſærlig Stilling dertil. Vi have været imod hele Loven og ere vebblivende imod den. Vi have ikke troet ved den nærværende Behandling at burde opſtille noget af de Vædringsforſlag, ſom vi ſtillede dengang, da Sagen tidligere var under Forhandling her i Thinget, efterat de her ere bleve forlaſtede; men vi kunne ikke Andet end i høi Grad anbefale, at man dog i hvert Fald vender tilbage til Lovforſlaget ſaaledes, ſom det udgik herfra; thi da vi anſe dette Lovforſlag for i og for ſig uheldigt, ja tro, at det under viſſe Omſtændigheder kan blive ſkadeligt og fordærveligt, ſaa maa vi dog nøſte i hvert Fald at ſe dets Virkekræfts indſkrænket ſaa meget ſom muligt, og vi ſe, at det ved den Vædring, ſom det har modtaget i det andet Thing, har erhøbt en meget betydelig Udvidelſe. Hvad nu denne Udvidelſe angaar, forekommer det os, at

der er det ſærdeles Betænkkelige ved den, at den ikke ſynes os at være bygget paa nogetſomhelſt Princip. Saaledes ſom Lovforſlaget udgik fra dette Thing, var der ſat en Grændſe, ſom havde ſin naturlige Grund, der var givet i de Motiver, ſom vare anførte for Lovforſlaget. Det har jo hødt ſig, at en væſentlig Grund til Loven var den, at man vilde hjælpe dem, ſom ikke kunde erhøbe Hjælp fra de nu beſtaaende Kreditforeninger, og dermed var den Grændſe given, ſom oprindeligt var faſſat i Lovforſlaget, nemlig en Lagationsſum af 2,500 Kr. Men nu ſkal denne Grændſe overſkribes meget betydeligt. I det andet Thing er det vedtaget, at diſe Kreditforeninger ſkulde kunne omfatte Eiendomme til en Lagationsværdi af indtil 5,000 Kr. Nu opſtaar der ganſte viſt det Spørgſmaal, hvorfra hidrører denne Grændſe, hvorfra gaar man, naar man endelig vil gaa udover den naturlige Grændſe, ſom Lovens oprindelige Lanke medførte, ſaa ikke langt videre? Der er dog ingen Tvivl om, at Eiendomme, ſom have en høiere Lagationsværdi, ville kunne tjene i høi Grad til at støtte diſe Kreditforeninger, og at jo større diſe Eiendomme ere, deſto bedre vil man, idetmindſte indtil en vis Grad, kunne ſige, at Sikkerheden vil blive. Der kan heller ikke være nogen Tvivl om, at Beſiddere af større Eiendomme trænge i lige ſaa høi Grad til Laan ſom Beſiddere af mindre Eiendomme, og at det i ſtatſøkonomiſt Henſeende kan være lige ſaa fordelagtigt, at der gives Laan i større Eiendomme ſom i mindre. En Grund til overhovedet at ſtandſe ved 5,000 Kr., naar man vil have, at Staten ſkal kunne gaa i Kaution for Laan i faſte Eiendomme, formaar jeg ikke at indſe. Man ſiſtes jo virkelig til at ſpørge, om Meningen er den, at man vil ſette en Præmie for Udparcelleringen af Landet; thi det maa jo dog indrømmes, at det vil bidrage en Lov ſom denne, der tillader, at Staten gaar i Kaution for alle de Prioriteter indtil en vis Grad, ſom optages i ſaadanne Smaaieendomme. At en Lov ſom denne maa øve en Virkning ſom en Art af Præmie for Udparcellering, kan ikke betvivles, thi den maa bidrage til at ſkrue Priſen op paa den Slags Eiendomme, forſaaavidt de allerede ere dannede, og den maa bidrage til, at de, der nu ere Beſiddere af ſaadanne større Eiendomme, der kunne egne ſig til Udparcellering, blive gunſtigere ſtillede med Henſyn til Afhændelſen, end de hidtil have været. Det er til en ſaadan Præmiering af Landets Udparcellering, at vi ikke kunne finde, at der er nogen Grund. De, ſom en ſaadan Foranſtaltning ville komme til Nytte, ville i alt Fald kun være de nuværende Beſiddere af Jorden, diſe ville maatte kunne faae en høiere Priſ for deres Jord, men de, der fremtidig ſkulle etablere ſig paa diſe ſmaa Eiendomme, ville neppe kunne hſte nogen Fordel deraf. Maatte vil Følgen kun